

DORU

DODURGA'NIN DÜNÜ BUGÜNÜ YARINI

Temmuz 2023

Sayı:2

DORU DERGİSİ

Sahibi

Avrupa Dodurgalılar Sosyal Yardımlaşma Derneği

Yazı İşleri Sorumlusu

Nevruz Özen

Editör

Talha Koçer
Zeynep Zeren

Yayın Kurulu

Dilek Öz
Fatma Özdemir
Kevser Kasal
Melek Urhan
Meral Dâna
Şeyma San
Ülkü Maydan

Tasarım

Hakan Özdemir

Yayın Tarihi

Temmuz 2023

Mail

doru.dergi@gmail.com

Dergimiz gönüllük esasına göre hazırlanmakta olup sahibi Avrupa Dodurgalılar Sosyal Yardımlaşma Derneği'dir.

EDİTÖRDEN

Sevgili okurlarımız;

Dergimizin ikinci sayısından herkese merhabalar. İlk sayımızın hazırlıklarını yaptığımız günler daha dün gibi geliyor. Günler çok hızlı geçiyor. Bu sayımızın da hazırlığını yaparken ilk sayımızda da olduğu gibi ilk günkü heyecanımızı kaybetmeden işimizin başındaydık. Sizlere yakışır, kaliteli çalışmalar sunmak için ekibimizle hiç durmadan çalışmaya devam ettik ve ikinci sayıyla karşınızdayız!

Aslında ilk sayımızın çalışmalarına daha dün başlamış gibi hissediyoruz. Zaman ne çabuk geçiyor! Hayatımızın sermayesi olan zamanı doğru yere harcamak, doğru şekilde yatırım yapmak ve işlemek hepimizin kendine olan bir borcu olsa gerek. Zamanı güzelce işledikten sonra biraz da nasibimiz varsa kendimize çok güzel yatırımlar yapmış olarak bulabiliyoruz kendimizi.

Değerli okurlar;

Bu sayımızda sizlere düğünlerimizi anlattık. Kız istemesinden gelin almaya... Röportajlarımız, köyümüzün çınarlarından portremiz, gömbe tarifimiz, köyümüzde kullanılan yerel kelimelerle bulmaca sayfamız, eski oyunlarımızdan çelik çomak sizlerin karşısına çıkıyor. Değerli yorumlarınız ve eleştirileriniz bizim için kıymetli. Sağlıcakla kalın.

Zeynep ZEREN&Talha KOÇER

Doru Dergisi hakkında ne dediler?

Tebrik ediyorum. Emeği geçen tüm gençleri
kutluyorum. Güzel bir başlangış olmuş.
İ. Zeren

Okurken adeta çocukluğuma gittim, çok duygulandım.
Memleketimizi insanlarını görmek, yasantılarını okumak
ok güzel Yaptığınız bu güzel isi can gönülden
destekliyorum ve devamının gelmesini diliyorum.
Ayrıca cekimlerinize bayıldım bir çok kişinin de seveceğini
düşünüyorum, insan kendinden bir parça buluyor
izlerken ok samimi çok güzel tebrik ediyorum
A.Uçar

Görür görmez okudum,
Tebrikler
Harika olmuş
Yreğinize, Kalemınıza
ve Emeklerinize sağlık
K. Kaplan

Maşallah çok güzel olmuş bir
ırpıda okudum hepsini
emeğinize sağlık
Y.Maydan

Herkesin yüreğine sağlık emeğine
bereket ufkunuz geniş bakışlarınız
derin olsun
R. şahin

Hayırlı faydalı olsun inşallah
G.Mak

KAMİLE ZEREN

1) Kendinizi tanıtır mısınız?

1943 yılında Yazır Mahallesi'nde doğdum. 4 kardeşiz. Babam hızarıcılık (marangozluk) yapardı annem ise değirmenimiz vardı orada çalışırdı. Un, buğday vs. gibi şeyleri öğütüyorduk. İlkokul 2. sınıfa kadar okuyabildim. Dodurga'ya ise 15 yaşında gelin geldim. O zamandan beri burada yaşıyorum.

2) Peki terziliği kimden öğrendiniz?

Terziliği, bizim köye Orman şefi atanmıştı, eşi terziymiş , benimde hevesim vardı. Ona baka baka öğrendim.

3)Kırık çıkığa bakarken hiç şikayet aldınız mı?

Birçok kişiye baktım, şimdiye kadar hiç şikayet almadım.Bu işi babamdan öğrendim.Yapamayacağımı anladığım zaman hemen doktora yönlendirdim.

4) Bugüne kadar köyümüz gelinlerinin yöresel kıyafetlerini siz mi diktiniz?

Evet, Dodurga'ya geldiğim günden beri gelin-damat iç, dış kıyafetlerinin hepsini ben dikiyorum.

5) Gençlere tavsiyeniz var mı?

Allah'ım güç kuvvet versin, vatana millete hayırlı evlatlar olsunlar. Ellerinide mutlaka bir meslekleri ,altın bilezikleri olsun. Sevdikleri işleri yapsınlar..

ALLAH'IN EMRİ PEYGAMBER'İN KAVLIYLE

Talha KOÇER

Gençler birbirini görüp beğenmiş, e o zaman bize de baştan sona bütün merasimleri anlatmak düşer. Bu yazımızda düğünlerimizi, düğünlerimizde yeri olan gelenek göreneklerimizi başından sonuna kadar sizlere aktarmaya çalışacağız..

Gelin o zaman kız isteme merasiminden başlayalım. Çiçeğini çikolatasını alan oğlan tarafı kız tarafının evine gider. Sohbetler edilir, oğlan ne iş yapar öğrenilir ve gecenin en dikkat çekici anına yani tuzlu kahve içmeye gelir.

Tuzlu kahveyi hepimiz biliyoruz ancak anlamını biliyor muyuz? Aslında tuzlu kahvenin bir çok anlamı olduğu söylenir. Bunlardan birisi görücü usülü evlilikler için bir tür sözsüz iletişim aracı olarak kullanıldığıdır. Yani aslında tuzlu kahve, gelin tarafından damat adayına istediği evliliğin olup olmayacağına dair verilmiş bir cevap olarak anlamlandırılmıştır. Bir diğer anlamı ise eğer damat adayı tuzlu kahveyi içerse gelin hanımın istediklerini yapacağına dair ufak bir söz olarak kabul edilmiştir.

Kahveler içilip sohbetler edildikten sonra oğlan tarafının aile büyüğü sözü alır. "Allah'ın emri Peygamber'in kavliyle kızımızı oğlumıza istiyoruz." diyerek sözü kız tarafına bırakır. Eğer aile büyüğümüz de uygun görürse ve gençler de birbirini anlaşıp konuşmuşlarsa düğün hazırlıklarına başlamak için engel kalmamıştır artık.

Kız istemeden sonra sıra alışverişe gelir. Oğlan evi ve kız evi beraber kıyafet, gelinlik, ayakkabı gibi giyim ihtiyaçları için alışverişe çıkar. Önceden günümüzde olduğu gibi hazır giyim bulunmadığı için kumaşları alınıp elbiseler dikilirmiş. Oğlan tarafı yapılan alışverişten sonra kumaşlarla ve hediyelerle birlikte yanına terziyi de alıp kız evine gidermiş. Kız evi de gömbeler, tatlılar yaparak oğlan evini beklemiş. Terzi gelinden ölçüleri almış ve gelin için elbiseler dikermiş. Kadife kumaş ve telli fistan da o zamanın olmazsa olmazı. Buna pırtı ya da pusat çıkarma denirmiş.

Aileler tekrar oturup konuştular ve düğün tarihini belirlediler. Eski zamanlarda yazdan sonra yapılmış düğünler. Belki de harmanda elde edilen hasat parası yılın o mevsimi elde bol olduğu için böyledir. Günümüzde çoğunluk olarak yazın yapılmaktadır. Bunun sebebi neredeyse her ailenin bir kolunun da yurt dışında yaşıyor olmasıdır. Gurbetçi köylülerimiz yaz tatilinde burada oldukları için bu tarihlere denk getirilmektedir.

Düğün tarihi belirlendi ama çevreye bunu nasıl duyurup davet edelim? İşte bu durumda bize Denizli yolu gözüküyor. Denizli bir tekstil kenti olduğu için kaliteli ve ucuz havlu vb. eşyalara ulaşımımız da kolay olmaktadır. Davetiye mahiyetinde basma, gömlek, havlu gibi hediyeler dağıtılmaktadır. Kendi içinde de hiyerarşiye sahiptir bu davetiyeler. Örneğin yakın olanlara hatırı olanlara basma gönderilir. Bunlara karşılık olarak davetlilerden düğün günü oku annacı dediğimiz hediyeler gelmektedir. Bu hediyeler önceki zamanlarda ev eşyası şeklinde olsa da yavaş yavaş yerini maddi desteğe bırakmıştır.

Tek tuşla uzakların yakın olduğu ve çoğu eşyaya tek tıkla sahip olabildiğimiz günümüzde ise oku dağıtmak anlamını kaybetmektedir diye düşünüyorum. Düğün yapan aileye maddi yük olmakla beraber dağıtım kısmında da zorluklar yaşanmaktadır. Daha anlayışlı bir şekilde karşılayıp oku gelse de gelmese de ya da basma havlu ayrımı yapmadan eğer tanırıyorsak ve biliyorsak elimizden geldiğince düğüne katılmak temel amacımız olmalı. E ne demişler "Harman yel ile, düğün el ile...".

Düğün günümüz de yaklaştı artık. Etrafı tatlı telaşlar aldı da götürüyor. Düğün başlamadan önce oğlan evi düğünü başlatacağını haber vermek için kız evine bayraklık almaya gidermiş. Bayraklık almada düğünü başlatmak için kız evinden basma, yazma istenir. Oğlan evi kendi evine gelerek kendi evine asar ya da değneklerle bir yere diker.

Düğünden önce kadınlar arasında kız evinde kına yakılır. Oğlan evinin teyzeleri, yengeleri, halaları kız evine doğru yola koyulur. Kadınlar arasında olan bu merasimde gelinin saçına kına yakılır.

Eskiden imkanlar bu kadar ulaşılabilir değilken perşembe günü eşeklere yüklenen buğdaylar davulla köyün dışındaki değirmene tabiri caizse uğurlanmış. Gönderilen buğdaylar Cuma günü ise un olarak geri dönermiş ve Çayırılık mevkiinde davulla karşılanılmış. Oğlan evine gelen unla ekmek yapılmış. Eşeklerin bir dengine odun diğer dengine un koyulmuş.

Oğlanın çeyizleriyle birlikte kız evine davul zurna eşliğinde yollanmış. Bu çeyizle birlikte koç da gönderilmiş. Koçun boynuna boyma dediğimiz örtü dolanır ve süslenilmiş. Burada karanfili de unutmamak lazım çünkü gönderilen karanfil bir gece ıslanıp ertesi gün gelinin arkadaşları tarafından dizilmiştir. Günümüzde ise genellikle karanfil hazır dizilmiş şekilde alınıyor.

Bu kadar hazırlıktan sonra düğün gününe hazır sayılırız. Ondan önce olmazsa olmazımız kına gecesi var. Kına gecesi önceden kadınlar ve erkekler arasında ayrı yapılırmış. Erkekler için maşala gecesi dediğimiz oratada ateşin yakıldığı sohbet edilen türküler söylenen bir ortam. Kadınlar arasında da tef çalınip eğlenilen bir ortam varmış. Günümüzde genellikle bu ayrım olmamakta. Gecenin önemli noktası ise kına yakılırken gelinin avcunu öyle kolayca açamamak. Kaynanası avcuna altını koyduktan sonra kına yakılır.

Artık beklediğimiz güne geldik. Erkenden kazanlar ocağa koyulup yemekler yapılmaya başlanır. Erken gelen misafirlere çorba ikram edilir. Davullarla zurnalarla misafirler karşılanmaya başlanır. Ortada tatlı bir telaş vardır. Düğün sahibinin yanı sıra akrabaları da gelen misafirleri karşılamakta ve onlara eşlik etmektedir. Uzun süre birbirini görmeyenler bu kalabalıkta birbirini görüp ayak üstü de olsa sohbet ederler. Bir nevi kaynaşma yeridir de.

Saatler ilerler ve gelin alma vakti gelir. Damat ve sadıçlar bir araya gelir. Eski adetlerde kilim serilip üzerine otururlarmış. Günümüzde kilim yerini tabureye bıraktı. Damat ve sadıç ekibinin karşısına hoca, damadın ailesi ve akrabaları geçer. Dualar edilir ve burda da takı takılır. Daha sonra damat ve sadıçlar büyüklerin ellerini öperler. Artık gelin evine yola koyulma vaktidir.

Gelin evine geldiğimizde de kapıdan yine öyle kolay geçilemez. Gelinin kardeşleri kapının açılmadığını söyler. E adet bu ya oğlanın babası da gönüllerini yapar. Gelin almak sadece kapıdan geçmek de değil. Oğlanın çeyizinin olduğu

sandığın üzerinde oturanları da kaldırması gerek bir de gelinin yengesinde olan karanfili almalı.

Mutlu olduğu kadar hüznü bir an da gelinin başına kırmızı tül bent örtülmesi ve kırmızı kuşağın bağlanması. Aile evinden tekbirlerle çıkarılan gelin arabaya bindikten sonra dua edilir. Oğlan evi dönüş yoluna koyulur. Günümüzde konvoy halinde gelin gezdirmesi yapılıyor. Yer yer durulup arabalardan inilerek oyun havası çalınıp oynanıyor. En sonunda oğlan evinin önüne geliniyor dua ediliyor. Gelin arabadan indirmek de kolay değil tabi ki. Kaynanası gönlünü yaptıktan sonra buğday ve şeker karışımı arabanın üstüne serpilir.

Gelin eve girdikten sonra kucağına bebek verilir, orada bulunanlara bisküvi ve lokum dağıtılır. Akşam da gelin evi tarafından oğlan evine tatlı ve yemek gönderilir. Geriye sadece tatlı yorgunluk kalmıştır. Bir yastıkta kocasınlar!

Yöremizden Maniler

Fatma Özdemir&Ülkü Maydan

Kar mı yağmış İstanbul'un başına
Al yazmayı bağladılar başıma
Bir iş gelse gurbet elde başıma
Nerde arıyım bulayım anamla can kardaşıma

Masa Üstünde biber
Yarin adı Ömer
Ömer benim olmazsa
Dünya tersine döner

Koca kavak sen yerinde durasın
Gelene geçene selam veresin
Anam geçtimi buradan deyiverirmisin
Deyivermezsen dallarından kurusun

Denizin yüzünde sümbüllü bağlar
Ciğerim ah çeker gözlerim ağlar
Onbir ay deyince görünen dağlar
Eğil dağlar ben sılamı göreyim
Sılamda güller açmış dereyim

Dağdan kestim kereste
Kuş besledim kafeste
O yar hasta ben hasta
Su isterim altın tasta

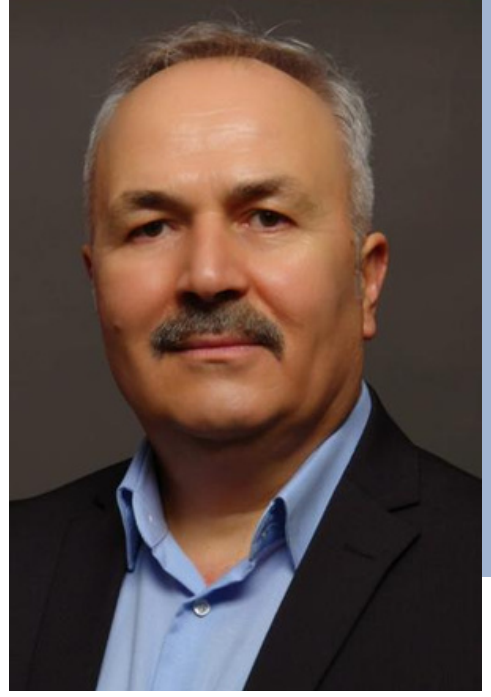
Mehmet Emmi

Mehmet Emmi 1947 yılında Dodurga'da dünyaya gözlerini açmış. 1965-66 yıllarında fırında çıraklıkla başladığı çalışma yaşamına değirmen işletmeyle devam edip sonrasında 35 sene boyunca boyacılık yapmış. Rahatsızlığından dolayı boyacılığı bırakmak zorunda kalmış ancak şükür etmeyi hiç bırakmadığı gibi bizlere de öğütlüyor.

Mehmet Emmi değirmen işletirken "mısır külüngü" öğüttüklerini, bayramlarda bile köyden heybeyle buğday öğütmeye gelenlerin bir veya ikiden fazla olmadığını anlatıyor. Şimdi ise ne kadar bolluk içinde yaşadığımızı ve ne kadar şükür etsek az kalacağımızı söylüyor.

“Beşğin Arkası Gurbettir”Derdi Anam...

1-Kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Kemal Burhan, 1965 Acıpayam Dodurga doğumluyum. İlkokulu Aşağı Mahalle İlkokulunda, ortaokulu da Yazır'da bitirdim.

Liseyi Acıpayam'da tamamladıktan sonra üniversiteyi Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Sağlık Bilimleri Meslek Yüksek Okulu Tıbbi Laboratuvar Bölümünde tamamladım.

2- Yurtdışına geliş hikayenizi anlatır mısınız?

Yurtdışına çıkmak gibi bir şey aklımda yoktu. Mesleğimle ilgili bir işe girip memleketime hizmet etmek istiyordum. Maalesef şartlar benim istediğim gibi gitmedi. Hem Sağlık Bakanlığı'na hem de SSK Genel Müdürlüğü'ne iş başvurusunda bulundum. Olumlu cevap alamayınca eşimin de Almanya'da olmasından dolayı Almanya'ya geldim. Ben Almayan'ya geldikten 6 ay sonra Erzurum Devlet Hastanesi' ne atamam olmuş. Gelmez diye bana haber vermemişler. Avrupa'ya geliş hikayem böyle başladı.

3- Burada yaşadığınız unutamadığınız bir hatıranızı anlatır mısınız?

Burada (Almanya'da) öyle ilginç bir hikayem yok sayılır. Gelince yaklaşık bir sene dil kursuna gittim ve aynı zamanda mesleğimle ilgili iş başvurusu yaptım. Maalesef burada da bir sonuç alamadım. Daha sonra kaldığım şehir olan Mainz'in en büyük firması olan cam fabrikasına iş başvurusu yaptım ve kabul edildim. İş veren işe başlasın dedi işçi bulma kurumu çalışma müşadesine onay vermedi. O zaman Türkiye'den gelenlere 5 sene çalışma müşadesi verilmiyormuş , ben de o zaman öğrendim. Ancak ucuz işlerde temizlik işleri vs.gib işlerde çalışabilirsin ama büyük firmalarda çalışamazsın dediler. Benim için en ilginç ve onur kırıcı bir anıdır.

4) Yurt dışında yaşayan gençlere tavsiyeniz nelerdir?

Genç kardeşlerime acizane tavsiyem; iyi bir eğitim yada iyi bir meslek eğitimi yapmaları. Kadere inanırım ama onu da kendi lehimize çevirmenin de bir imkanı olduğunu düşünürüm. Onun için iyi eğitim ve mücadele diye düşünüyorum.

5) Vatan hasreti ile ilgili söylemek istedikleriniz nelerdir?

Elbette vatan hasreti bitmez. Bülbülü altın kafese koymuşlar misali bizde de aynı durum. Sevdiklerimizin hasreti elbette tarifsiz. Tabi kaybettiklerimizin hüzünlü hatıraları da hep aklımıza geliyor. Bu duygu dünyamızın yakıcı bir tarafı ama kader bu. Beşiğin arkası gurbettir derdi anam rahmetli. Gurbetin bir hüznü her zaman olacak. Vatana olan hasret de hiç bitmeyecek.

6) Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

Son olarak elbette acizane genç kardeşlerimize tavsiyem, kendi milli ve manevi değerlerini kaybetmeden, kültür ve geleneklerine sahip çıkarak önce kendilerine, ailesine, vatana ve millete hayırlı olmaları.

ÇOCUKLUĞUMUZUN OYUNU; ÇELİK ÇOMAK

Şeyma San

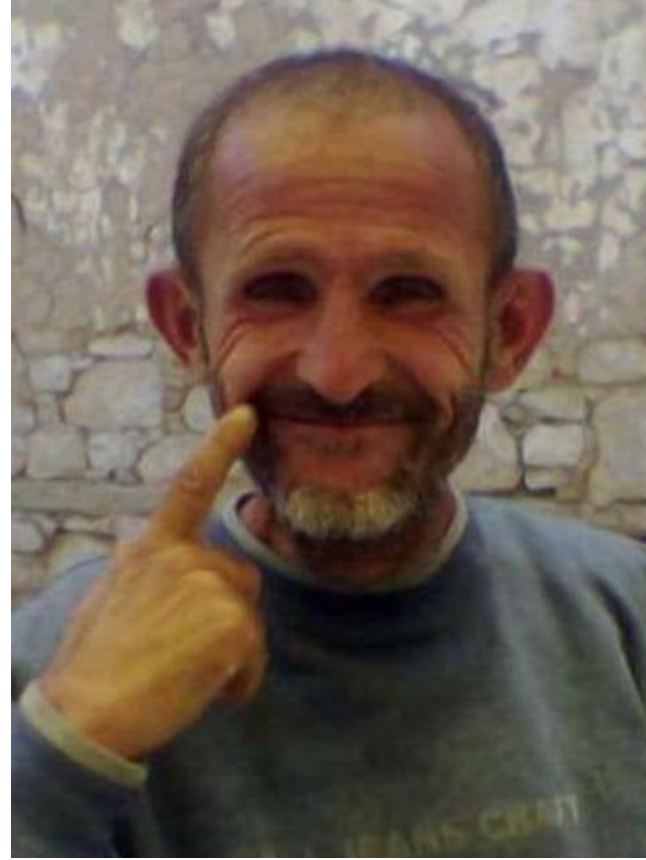

Günümüzde ismi unutulmaya yüz tutmuş, tarihin tozlu sayfalarına karışmış çelik çomak oyunu; geçmişin belki de sokak oyunlarından en meşhuru. Ah tabi artık o sokaklar bir sessizlik yığını malum yeni neslin oyuncağı dijital ortamda olduğu için bu ve benzeri oyunları oynayan çocuklara rastlamak neredeyse imkansız diyebiliriz. Ne zaman eskilerden konuşsak yüzlerinde birer tebessümle oynadıkları oyunlar akıllarına gelir büyüklerimin ve başlarlar anlatmaya. Gelin hep beraber bu oyunu hatırlayalım, mazideki günlerin hasretini az da olsa giderelim.

Öncelikle ismini çelik adını verdiğimiz küçük tahta ve çomak adını verdiğimiz çomaktan alır. Açık bir hava ve geniş bir alana yayılarak oynanmaktadır. Oynayacak kişi sayısına göre gruplar belirlenir ve bunlar eşleşir, yani gruplar yarışır. Oyuncu olmaması halinde teke tek de oynanabilir fakat aynı zevki vermez ve zor olur. Oyunumuzun başlıca malzemeleri için iki tane sopa gereklidir. Bunlardan bir tanesi kısa (30 cm civarında) diğeri ise uzun (70-80 cm) olmalıdır. Gruplar belirlenip malzemelerimiz de hazırlandıktan sonra oyuna başlayabiliriz.

Öncelikle yazı tura, uzun çöp-kısa çöp gibi sayışmalar yapılarak hangi grubun oyuna önce başlayacağı belirlenir. Oyuna ilk başlamak önemlidir. Sopayla değneği uzatmak dururken kimse sopanın peşinden koşmak istemez. Daha sonra yere küçük bir çukur kazılır. Çelik, çukurun üzerine konur. (çelik, küçük olan parça) Atış yapacak olan oyuncu çomağı (uzun sopa) çukura daldırıp çeliğin altından vurarak havaya kaldırır ve havadaki çeliğe çomakla hızla vurup olabildiğince ileri gönderir. Rakip takımın oyuncusu 20 metre kadar ileride vurulan çeliği yakalamaya ya da elindeki çomakla vurmaya çalışır. Bu arada oyun esnasında çelikle çomağa vururken yakın çevresinde kimse durmamalı. Oyuncumuzun elinden sopa çıkabilir ya da çeliğe vurunca çelik hızla değebilir. Rakip oyuncu çeliğe havada vurur ya da tutarsa sıra rakibe geçer. Vuramazsa yerdeki çeliği alır ve atışı yapan kişi çomağını çukurun üzerine koyar ve rakip elindeki çelikle rakibin çomağını eliyle atarak vurmaya çalışır. Çomağı vurursa sıra kendisine geçer. Çomağı vuramazsa atışı yapan oyuncu çomağı ile yerdeki çeliği alır havalandırarak tekrar vurur. Aynı şekilde üç kez vuruşunu yapar. Bunun sonucunda rakip çukur ile çelik arasındaki yeri üç adımda alırsa oyun sırası kendisine geçer. Fakat atlama sonucunda mesafeyi aşamazsa diğer oyuncu aynı yeri adımlarıyla sayar. En çok sayı yapan oyuncu oyunu kazanır.

Şimdi de bu satırları okurken geçmişe dalıp oyunu oynadığınız günler, arkadaşlarınız ile anılarınız canlandı ya da belki de köyümüzde çelik çomak denilince aklımıza gelen ilk kişi Hasan amcamız gözünüzde canlanıverdi. İşte yıllar gelip geçiyor ama anılarımız hep baki.

DODURGA GÖMBESİ

Melek Urhan

Gelenek göreneklerimizden gömbe yapılışını gelin hep birlikte öğrenelim:

Malzemeleri:

- 2 Su bardağı ılık süt
- 1 Su bardağı sıvı yağ
- 3 Yemek kaşığı toz şeker
- 1 Tatlı kaşığı tuz
- 1 Paket kuru maya ya da ekşi hamur
- 5,5 Su bardağı un

İç Malzeme İçin:

- 6 Yemek kaşığı haşhaş ezmesi.
- 1 Tatlı kaşığı toz şeker
- 1 Çay bardağı sıvı yağ
- 1 Kase ince çekilmiş ceviz
- 1 Çay bardağı pekmez

Üzeri İçin: Pekmez

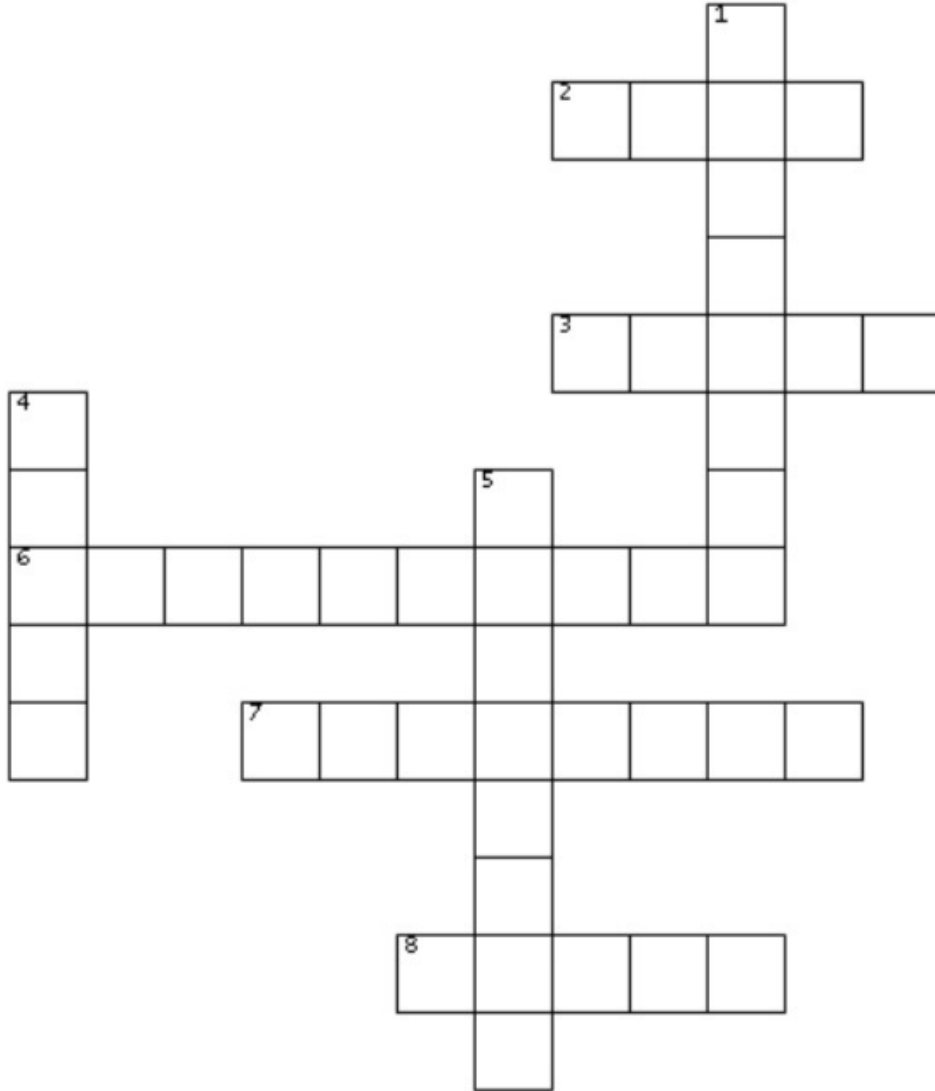

HAZIRLANIŐI:

Derin kaba 2 su bardağı ılık süt, 1 paket kuru maya ve 3 yemek kaşığı toz şeker koyun, eliniz ile karıştırın. Daha sonra kaba 1 su bardağı sıvı yağ, 1 tatlı kaşığı tuz ve 5,5 su bardağı unu azar azar ekleyin. Ele yapışmayan oldukça yumuşak bir hamur elde edene kadar yoğurun. Hazırladığınız hamurun üzerine örtüp, 1 saat kadar mayalanmaya bırakın. Diğer tarafta derin bir kase içine 6 yemek kaşığı haşhaş ezmesi koyun. Haşhaş ezmesinin üzerine 1 tatlı kaşığı toz şeker, 1 çay bardağı sıvı yağ, 1 çay bardağı pekmezi azar azar koyup karıştırın. Haşhaş ezmesi sürülebilen bir kıvamda olacaktır. Bu yüzden sıvı yağı kontrollü bir şekilde ekleyin. Ardından mayalanan hamuru hafifçe unlanmış tezgahın üzerine alıp 2-3 kere yoğurun. Hamuru 5 adet eşit bezeye ayırıp elinizde yuvarlayın. Her bir bezeyi tezgah üzerinde elinizi hafifçe yağlayarak, pasta tabağı büyüklüğünde açın. Birinci açtığınız bezenin üzerine haşhaş ezmesi sürüp ince çekilmiş ceviz ve göz kararı şeker serpiştirin. Sonra rulo haline getirin. Bıçak yardımıyla şeritler halinde kesin. Yağlanmış tepsiye sıra halinde dizin. 15 dakika kadar tepsi içinde dinlenmeye bırakın. Hazırladığımız haşhaşlı gömbenin üzerine fırça yardımıyla pekmez sürün. Önceden ısıtılmış 170 derece fırına verin. Üzeri kızarana kadar yaklaşık 25-30 dakika pişirin.

Accık Eğlenem

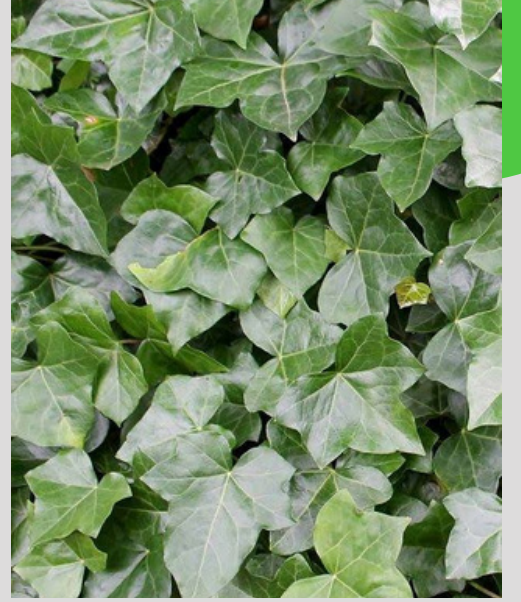
YUKARIDAN AŞAĞI

- 1.1980 darbesinde görevden alınan belediye başkanımız kimdir?
- 4. Usül, yöntem
- 5. Azarlamak, uyarmak

SOLDAN SAĞA

- 2. Köyümüzün en yüksek noktası
- 3. ... taşı, kerpiç evlerin damlarını sıkıştırmak için kullanılır
- 6. Sevmek veya teselli vermek için birinin sırtını yavaşça okşamak
- 7. Neşesiz, sevimsiz
- 8. Olgunlaşmamış kavun

Doleşik Daşı

● *Ülkü Maydan&Hakan Özdemir*

1953 yılında Denizli'nin Acıpayam ilçesine bağlı köyümüz Dodurga'da bir cumartesi sabahı düğün şenlikleri başlar. Gelinin çeyizi düzülür. İki yorgan bir yastık bir kilim... O zamanlar gelin ve damada kolaylık olsun diye elden ne gelirse yapılır. Kap-kacak kimde varsa ihtiyacı olanda toplanır. Düğün yeri adeta birlik yeridir. Herkes elini taşın altına koyar; biri kazan getirir, biri buğday, biri oku, kimi sinisini getirir kimi çalgı için tepsisini. Bütün bu düzen için Dodurga halkı cökanlaşır. Kazanlar vurulur, ateşler yakılır. Genç kızlar güğümlerle çeşmeden su taşır. Üç etekler giyilir. Bir de köyün yiğitleri vardır ki onlara daha çok iş düşmektedir. Onlar hem kız evi hem de oğlan evi için katırlarla odun toplarlar. O delikanlılardan biri vardır ki ismi Ali. Ali herkes gibi düştüğü odun yolundan geri dönememiştir. Bu delikanlı diğerlerinden ayrılarak dolaşık çiçeğinin peşine düşmüştür. Eşeler Yaylası'nın gözdesi olan dağın tam bağrında "Dolaşık Daşı" her tarafını kaplayacak şekilde sarmaşıklarla dolanmıştır.

Bütün ihtişamıyla dağın göğsündedir ki bu taşlar çok yüksektir. Ali, bu çiçeğe ulaşmak için uçurumun kenarına geçmiştir. Sarmaşık çiçeğini koparıırken tutunduğu taşlar kopunca uçurumdan düşen Ali kanlara boyanmıştır. Ne zaman öldüğü bilinmez. Oduna giden gençler köye dönünce Ali'nin yokluğunu fark ederek başlarlar aramaya. Dolaşık taşının dibinde Ali'nin cansız bedenine ulaşırlar. Köy halkı yine birlikte "Eşek Yolu" dedikleri sadece insanların yürüyerek ulaşacağı o yoldan omuzlarında Ali'yi indirirler. Köylüler, savcının da gelip baktığını ve incelemelerle elinde dolaşık çiçekleriyle can veren Ali'nin hikayesini hep acıyla anarlar. Gelelim bu Dolaşık Taşı'nın yolculuğuna. Ali dolaşık çiçeğini bayrağa asmak için koparmıştır. Düğünlerde, gelin evden çıkarken gelin evine bayrak götürülür ve dönerken bayrak boş bırakılmaz, mutlaka bir şeyler asılır. Ali'de oğlan evine en değerli çiçeği bırakmıştır. Kanlı dolaşık çiçeği... Tabi düğün evi yas evine dönmüştür. Düğün gerçekleşmiştir ama herkes için unutulmayacak bir hikayeye... Bayrağı süslemek için Ali'nin Dolaşık'ı son görüşü olmuştur. Sonra köy halkından olan Aşık Ömer'in ağzından dökülen o dizeler şöyledir:

Sabah ile düştüm odun yoluna
Bakmadım da sağıma soluma,
Doleşik daşında koydum ölüme
Tez gel anam tez gel aldıldın beni
Doleşik Daşları öldürdü beni.
Yoktur anam yoktur bunun ilacı,
Köyümüze düştü sönmez bir acı.

Doleşik Daşı ciğerimi dağladı
Köylü matem tuttu bütün ağladı,
Anam, asker gardaşım garip ağladı
Yetiş anam yetiş aldıldın beni,
Doleşik Daşları öldürdü beni.
Gitti gençlik gitti günler görmedim,
Ben ağlarım muradıma ermedim.

Doktor ile hakim keşfe geldiler
Al kanlar içinde beni gördüler,
Eyvah yazık olmuş gençlik dediler
Yetiş anam yetiş aldıldın beni,
Doleşik Daşları öldürdü beni.
Yoktur anam yoktur bunun ilacı,
Köyümüze düştü sönmez bir acı

Yayla yolunun çoktur yokucu
Düğünler oluyor gelmez okucu,
Arkıdeşlerim dedi, derin bu acı
Yetiş anam yetiş aldıldın beni,
Doleşik daşları öldürdü beni.
Yoktur anam yoktur bunun ilacı
Köyümüze düştü sönmez bir acı.

Oduna gittim cuma ertesi
Mevkimi sorarsan Doleşik Deresi,
Anam ne zor imiş bu genç ölmesi
Yetiş annem yetiş aldıldın beni,
Doleşik Daşları öldürdü beni.
Yoktur anam yoktur bunun ilacı
Köyümüze düştü derin bir acı.
Gitti gençlik gitti günler görmedim
Ben ağlarım muradıma ermedim.
Aşık Ömer San

MINİK RESSAMLARDAN DODURGA...

Fatma Erva Er

Reyhan Sare Öz

Bedirhan Ar

Nisa Nur Şahin

Cennet Rana Karol

DEĞERLİ OKURLARIMIZ;

Avrupa Dodurgalılar Sosyal Yardımlaşma Derneği ve Dodurgalılar Yardımlaşma Derneği (DOY-DER) ile Dodurga Muhtarlığı'nın birlikte düzenlediği; dayanışmayı sağlamak, kardeşliğimizi pekiştirmek, kültürel mirasımıza sahip çıkmak ve yarınlara aktarmak üzere köyümüzde bir ilk olacak kültür festivali gerçekleştirilecektir. Köyümüzün tarihçesi, Yörük Kültürü, el sanatları, yöresel yemekler, nostaljik fotoğraflardan oluşan fotoğraf sergisi, köyümüzü yakından ilgilendiren konularda söyleşiler, çocuklarımızın da eğlenebileceği farklı stantlar yer alacaktır. Efe Güngör ve ekibi ile beraber sürpriz sanatçıların da yer alacağı muhteşem bir festival bizi bekliyor. Aynı zamanda Doru Dergisi'ni sizlerle buluşturmak için biz de festivalde yer alacağız.

Festivalimiz Dodurga
Mahallemiz Çarşı
Meydanı'nda 5 Ağustos
Cumartesi saat 11.00'da
başlayıp 6 Ağustos Pazar
akşamı gerçekleşecek
konserlerle son bulacaktır.

DORU DERGİSİ

dorudergisi